

Němčičské Etení

KVĚTEN

2001

č.2

DIVADELNÍ SOUBOR JEČMÍNEK

se poprvé sešel dne 17. ledna 2001. Název Ječmínek vznikl náhodou, a to až před vystoupením na týdnu divadel pro děti v Hustopečích. V přihlášce bylo požadováno uvést název souboru, a ten jsme ještě neměli. Mezi dětmi padaly různé návrhy na název, ale na žádném se nedohodly. Když jsem přijela do Hustopečí, paní organizátorka se podívala na přihlášku a řekla: "Vás je jak máku, ale název žádný." V rádiu v tu dobu zrovna mluvili o králi Ječmínkovi, a tak byl název na světě.

Děti do našeho souboru nebyly vybírány, ale přišly všechny, které měly chuť to zkusit. Na počátku pro mě bylo těžké pracovat s dětmi, které ještě neuměly číst (prvnáčníci v lednu). Ale bylo krásné s nimi pracovat a vidět, jak se to chtějí naučit. Nejmladší členkou souboru je Verunka Stávková, které jsou 4 roky.

Moje poděkování patří všem rodičům malých herců. Byla s nimi velmi dobrá spolupráce, a věřím, že bude i nadále.

Jako odměnu za krásné vystoupení mají děti slíbený výlet.

Jejich první a úspěšné vystoupení se konalo 22. 3. 2001 v Hustopečích na týdnu divadel pro děti. V Němčičkách byla premiéra 30. 3. 2001 a opakování 1. 4. 2001. Pokud budeme v divadelní činnosti pokračovat, máme slíbenou účast na hustopečském festivalu i pro další ročník.

Zapomenutá studánka - obsah

Příběh vypráví o zapomenuté studánce, která kdysi přinášela lidem štěstí. Nikdo však již nepamatuje, kde studánka byla, i když všechny ostatní studánky děti na jaře otevírají. Magdina babička byla, i když všechny ostatní studánky dětem. Mezi nimi je i Lukáš, který žije se svoji maminkou sám. Táta jim odešel do světa za štěstím a už se nevrátil. Lukáš se vydává studánku hledat sám. Na

své cestě se potkává se zvířátky a s vílou. Není mu však dopřáno studánku najít. Spadne do propasti, ale má štěstí, že ho najde poutník, který tudy prochází a zachrání ho. Tak se Lukáš setkává se svým tátou. Vila prozradí pomněnce, kde se studánka skrývá. Pomněnka tajemství vyzradí, i když ví, že zemře. Tajemství svěří Verunce-královničce jara. Šťastným shledáním rodičů a poznáním, že doma u svých a láska k přírodě, je to právě štěstí, pohádkový příběh končí.

Marie Forejtníková

ZAPOMENUTÁ STUDÁNKA

Autorka: Jarmila Hanzálková
Vedoucí a režie: Marie Forejtníková

Motto: Jde o to něco udělat, nikoliv sklízet ovoce činu. Je potřeba jednat správně, není to ve vašich silách, třeba to není možné v této době – aby čin nesl ovoce. Ale to neznamená, že máte přestat konat dobro. Možná se o výsledcích svého činu nedozvíte. Pokud neuděláte nic, nebude ani žádný výsledek.

Osoby a obsazení

Lukáš	Radovan Otáhal	Váňová, j. matka	Marie Forejtníková
Poutník	Jan Hádlík	Verunka	Eliška Nováková
Kuba	Vítek Bystřický	Dorka	Magda Kubová
Manča	Veronika Oslzlá	Barča	Marie Blahová
Lenka	Hefena Kubová	Lucka	Petra Bendová
Cířka	Aneta Novotná	Magda	Aneta Hádlíková
Kačenka	Nikola Langová	Adam	Jan Šimek
Vila	Radoslava Veselá	Pomněnka	Barbora Veselá
Sedmírásky	Anna Svoboďová	Veverka	Vladka Stávková
	Hana Novotná	Zajíc	Anna Čermáková
	Alena Jersáková	Majdalena	Anna Kopřilová
	Verunka Stávková	Motýl	Barbora Hulatová
Hudbu natočil	Miroslav Brůček	Hudební sestřih	Petr Poláček
Osvětlovači	Roman Veverka	Režie	Jana Hádlíková
	Zbyněk Slezák	Kullisy	Michal Mach
	David Luďin	Maskérka	Lenka Hádlíková
Nápvěda	Andrea Suská		
	Jana Hádlíková		
	Radoslava Veselá		
	Klára Stávková		

VÝDAJE OBECNÍHO ÚŘADU V ROCE 2000

Projekt vinařských stezek a činnost mikroregionu	17 852 Kč
Posyp silnic, dopravní značky, opravy komunikaci	135 975 Kč
Úroky z úvěru na vodovod	77 102 Kč
ČOV – úprava dešťové nádrže-rybníku, mzdy	570 089 Kč
Provoz mateřské školy	26 980 Kč
Provoz ZŠ, stavební práce, odvlhčení, výměna oken	680 289 Kč
Školní jídelna	168 649 Kč
Provoz kulturního domu	37 431 Kč
Tělovýchova – dotace od OkÚ	100 000 Kč
- půjčka od ObÚ	200 000 Kč
Úroky z úvěru na učitelský byt	28 869 Kč
Veřejné osvětlení	95 049 Kč
Pohřebnictví	5 883 Kč
Plány úprav KD + příspěvek na mikroregion	25 883 Kč
Sběr komunálních odpadů	191 319 Kč
Mzdy pracovníků při veřejně prospěšných pracích	89 275 Kč
Pečovatelská služba – charita	90 000 Kč
Mzdy volených orgánů	357 859 Kč
Mzdy zaměstnanců ObÚ + provoz ObÚ	585 034 Kč

Ve výše uvedeném přehledu jde pouze o větší položky výdajů. Podrobnější informace mohou občané získat na zasedáních obecního zastupitelstva.

Hodnocení uplynulých akcí

V polních tratích Skalice, Růžený, Filíperky byly prováděny úpravy polních cest. Na tyto práce finančně přispěli následující občané:

Růžený: Šalášek Josef, Trödlerová Marie, Procházka František, Vendl Josef st., Komárek Pavel ml., Oslzlý Rudolf, Cvanová Josefa, Kopřiva Boleslav.

Filíperky: Šalášek Jaroslav ml., Havlík Josef, Sadílková Ludmila, Poláček Stanislav, Frídriřh Antonin, Stávek Pavel, Šlancar Josef st., Šalášek Josef, Procházka Vladimír, Moravová Marie, Schejbalová Dana, Stávek Jiří, Rusman Josef, Procházka Václav a Zemědělské družstvo Němčičky.

Všem uvedeným náleží poděkování za pochopení a pomoc.

V souvislosti s udržováním místních tradic děkuji všem, kteří se podíleli na velikonočním hrkání.

Dětskému divadelnímu souboru Ječmínek, tj. všem, kteří se podíleli na nacvičování a zahráli divadelního představení děkuji jménem obecního zastupitelstva a přeji hodně pěkných chvil při nacvičování dalších divadelních her.

Za svědomitou přípravu oslavy Dne matek si zaslouží uznání maminky, které zajistily dětem oblečení, paní učitelky a pan učitel za nacvičení pořadu a samozřejmě hlavně děti, které v programu vystoupily.

Ludvik Hycl, starosta obce

KDYŽ JSEM BYL KAPELNÍKEM

Vyprávění Josefa Šaláška, Němčičky č. 123

Než došlo k mému kapelnictví v roce 1946, bylo před tím několik dlouhých let, po která jsem se se svými němčičskými přáteli v muzicirování zdokonaloval.

Začalo to v roce 1940. Byli jsme mladí kluci, tak kolem dvaceti let, a byla druhá světová válka. V té době jsme neměli žádnou jinou zábavu než tu, kterou jsme si sami připravili. Byli jsme členy němčičského Sokola a hrávali jsme na školním hřišti na Křibě volejbal (odbíjenou). Scházivalo se nás šest, a to stačilo na to, abychom mohli trénovat. Když nám to trochu šlo, jezdili jsme na kolech na volejbalové turnaje po blízkém okolí. Nejčastěji do Šakvic, Rakvic, Kobylí, Bořetic a někdy až do Židlochovic. Hustopeče byly pro nás tehdy zabrané v „Rajchu“, takže tam jsme nemohli. Snad jenom na propustky, ale ne na volejbal.

Iniciátorem všeho, o čem vyprávím, byl učitel Zdeněk Kopřiva. Dělal nám kapitána volejbalového družstva a později také kapelníka naší kapely. Do té naší šestice patřili:

- Kopřiva Zdeněk (roč. 1919), učitel, syn starosty,
- Sladký Jaroslav (roč. 1919), učitel, syn malozemědělce,
- Veivančický Jaroslav (roč. 1920), dělník, syn malozemědělce,
- Pilař Josef (roč. 1921), dělník, syn dělníka,
- Balšínek Josef (roč. 1922), dělník, syn malozemědělce,
- Šalášek Josef (roč. 1922), dělník, syn malozemědělce.

Zdeněk Kopřiva byl houževnatý a pilný člověk. Jako učitel hrál pěkně na housle a hlavně pilně cvičil na pianovou chromatickou harmoniku. Naváděl nás, abychom se naučili každý hrát na nějaký hudební nástroj a založili pak hudební kroužek. Poslechli jsme ho a začali chodit na hodiny k panu Josefu Fribertovi do Pavlovic. Jaroslav Veivančický na trubku a já na klarinet, který mně pan Fribert prodal. Jara Veivančický měl už asi rok koupenou trumpetu z Brna. To bylo na jaře roku 1942. Pilně jsme cvičili a za rok už jsme začali hrát s harmonikou. Ještě jsme přibrali Františka Bezouška s trubkou. Ten jako mladý chlapec hrával s kapelou, kterou v roce 1928 založil a cvičil mistr kovář Jan Schejbal. Jejím kapelníkem byl František Procházka. Později jsem naučil hrát na klarinet i Františka Prokeše. Poté jsme společně koupili buben, na který s námi hrával Oldřich Kopřiva.

Hrávali jsme také v neděli odpoledne v Ochůzkách na takovém palouku pod „Pokorovou třešňou“, a to pro svoje potěšení takové skladby, které jsme se na zkouškách naučili (polky, valčíky a tanga).

Jednou za námi přišel pan Ignác Šeda (měl sklep blízko) a chtěl, abychom zahráli také u něho na dvorku. Slíbili jsme mu to na příští neděli. Když jsme pak u něho zahráli, pohostil nás ve sklepě dobrým červeným vínem. Také nám zazpíval jednu starou píseň, kterou prý už jeho stařeček zpíval. Tuto píseň si zpívali naši předkové vinaři, když se sešli ve sklepě. Její slova si dodnes pamatují:

1. *Napřed vzdejme chválu hostitelí pánu,
neboť on nám dává vnohradskou štávu,
(:proto hoši směle chopte se korbele,
ať se srdce v těle zasměje:)* ☺
2. *Jednou bych chtěl žiti, sklenku v ruce mítí,
hrdlo ovlažiti, čest bych Bohu vzdal,
neb člověk ovíněný s knížetem nemění
a je šťastnější než mnohý král,
neb člověk převiněný v hovado se mění
a je blbější než mnohý chán.*
3. *Proto hoši vzhůru zapějme si z kůru,
než se rozejdeme, tak se napijeme
(:nech ať v našich hrdlech jen vínko klokotá,
než nám zajde slunko života:)* ☺
4. *Sešli jsme se spolu tu u teho stolu,
že se rádi máme, tak si zazpíváme,
(:neboť radost pravá vždycky nám nastává,
když se bratr s bratrem srovnává:)* ☺

Takže kapela byla na světě. V létě s námi také někdy hrál na housle František Hádlik a samozřejmě rád do Němčiček chodil náš učitel pan Josef Fribert. Ten s námi hrával na housle nebo na saxofon. Vydrželo nám to do konce války. Protože jsme chtěli hrát také dechovku, tak jsme zase za pomoci Zdeňka Kopřivy v listopadu 1944 přivezli nástroje pro dechovou hudbu z Holešova od firmy Cervený. Přes zimu jsme naučili hrát další chlapce na trubky a tenor. Z dřívější kapely Františka Procházky jsme přibrali Antonína Sadílka. Nová kapela pak měla toto složení:

Šalášek Josef, Prokeš František – klarinety,
Vejvančícký Jaroslav, Bezoušek František – křídlovky,
později Hádlik František, Suský František – křídlovky,
Sadílek Antonín, Šlancar František – baskřídlovky (tenory),
Suský Jan, Hádlik Josef, později Stávek František – es trubky,
Sadílek Josef – bas,
Kopřiva Oldřich, později Sadílek Oldřich – buben.

Kapelník Zdeněk Kopřiva hrál asi dva roky tenor, ale potom byl jako mladý učitel umístěn až do Opavy, a tak jsme s ním ztratili kontakt. Moc nám scházel, my jsme ho měli velice rádi a na slovo jsme ho poslouchali.

Nejhorší bylo, že jsme museli ze svého středu zvolit kapelníka. Po dlouhých diskusích jsem byl navržen já a už jsem se z toho nedostal.

pokračování příště

Vydání tohoto čísla finančně zajistili

MACHAČ JOSEF
POULÍK EDUARD
HULATA ZDENĚK
HULATA ALEXANDR

Poděkování

Obecní zastupitelstvo děkuje všem, kteří finančně přispěli na zhotovení propagačního materiálu naší obce. Jmenovitě to byli:

Ing. Ludvík Šlancar, Pavel a Radim Stávkovi a Jaroslav Buchta.

Bliží se termín největšího svátku naší obce – doba hodů. Prosíme všechnu mládež i ostatní občany, aby svou pomocí, podporou i úklidem přispěli k jejich pěknému průběhu.

Jak známe svůj kraj

VZÁCNÉ PŘÍRODNÍ LOKALITY

(pokračování)

6) BOLERADICE-ŽLEBY

Jde o teplomilné šípákové doubravy s dřínem obecným a klokočem zpeřeným. Vyskytuje se tu kosatec trávolistý, bika hajní a je to nejsevernější naleziště timoje trojlaločného (jediné v ČR).

7) KOBYLÍ-KATOVNĚ

Nalézá se zde hlaváček jarní, kosatec nízký, kavyl vláskovitý, růže bedrníkolistá. Dále jsou tu šípákové doubravy s třemdavou bílou, kamej kou modronachovou a dřínem obecným.

NĚMČIČSKÝ KOSTEL

(pokračování z minulého čísla)

- Přítomní byli též šlechetni dárci Jan a Marie Tůmovi z Vídně, velký zástup lidí z okolních farností a na 80 nastrojených družiček. (Místní farář Matěj Hagen měl nesporně výtečné organizačorské schopnosti.)
- Ve stejném roce byla provedena restauračorská oprava 4 soch evangelistů na hlavním oltáři a plastiky Křtu Páně na víku křtíelnice za 86 Korun (9 tisíc Kč). Opravu provedl Hynek Gold z Podivína.
- 1904 Obnova výmalby kostela nákladem 444 Korun (45 tisíc Kč) od malíře Gol da z Podivína. V presbytáři zhotoveny 4 olejomalby sv. Petra a Pavla a sv. Cyrila a Metoděje. Místo dosavadní plechové kropenky u vstupu byla pořízena nová z bílého mramoru z daru od vdovy Loosové z Brna za 19 Korun (2 tisíce Kč). Dále byly zakoupeny dvě korouhve z červeného holandského sukna se zlatým třepením a obrazy sv. Josefa a Aloise a Panny Marie a sv. Anny. Vše od firmy Neškuda v Jablonném za 125 K (12 tisíc Kč). Dále damaškový baldachýn se stříbrnou výšivkou holubice za 205 K od téže firmy a bílý ornát za 195 K od Neškudy v Olomouci.
- K bočnímu Lurdskému oltáři dal farář Hagen zřídit plastiku skalní jeskyně za 80 Korun od firmy z Grödenu. Malíř Gold opravil také sochy sv. Jana Nepomuckého a sv. Ignáce z Loyoly, zakladatele řádu Jezuitů. Služebná Cecilie Šlancarová z Němčiček věnovala za své celoživotní úspory sochu Panny Marie Růžencové, zakoupenou v Grödenu za 146 Korun (15 tisíc Kč). Podstavec pod tuto sochu stál dalších 30 K.
- 1907 Byl pořízen nový zasklený Boží Hrob od fy Pinninger z Vídně za 676 K(68 tisíc Kč).
- 1913 Z Grödenu byla zakoupena socha Božského Srdce Páně za 274 K (27 tis. Kč. Polovina nákladu byla uhrazena z výnosu poplatků za místa v kostelních lavicích, zbytek ze sbírek. Socha byla posvěcena o Misiích Redemptoristů a nesena v průvodu po celé vesnici.
- 1917 Pro válečné účely byly vykoupeny zvony kostela. Úhrada byla provedena formou státních obligací (dluhopisů), které byly vypořádány až po 10 letech v hodnotě 7 % původní ceny, bez úroků.
- 1926 Varhanář František Fabiánek ze Sloupu u Macochy provedl důkladnou opravu varhan s doplněním cinových pišťal zabavených v roce 1917 pro válečné účely.
- 1930 V celém kostele bylo instalováno elektrické osvětlení.
- 1950 Byla otlučena provlhlá omítka a zdívo bylo po částečném proschnutí znovu nahozeno. Vlevo pod oknem sv. Václava při otlučení omítky byl nalezen výklenek ze zápisem z poslední opravy. Byl přiložen nový seznam všech, kteří se pomoci na opravách zúčastnili. Všechny pomocné práce byly prováděny zdarma.
- Malíř Antonín Sychra z Kyjova provedl obnovu výmalby kostela. Ve stejném roce znovu namaloval na vítězném oblouku obraz sv. Martina, spolupatrona kostela, v novém provedení. starý obraz (asi z konce 19.st.) odmítl pro velkou zašlost restaurovat.
- 1951 Tentýž namaloval nové obrazy Křížové cesty. Rámy k nim zhotovil Ervin Slezák z Němčiček č. 102.

S P O L E Ā E N S K Ā K R O N I K A

V ý z n a ě n ě ž i v o t n ě j u b i l e a d o v r ř i l i n e b o d o v r ř i v t o m t o r o c e t i t o n ě m ě i ě ť ť ě j o b ě a n ě :

František Hulata č. 58	95 let
Vladislav Kopřiva č. 177	91 let
Ludmila Hádliková č. 130	91 let
Ervin Slezák č. 102	91 let
Matěj Šubík č. 134	90 let
Ludmila Šlancarová č. 49	88 let
Josef Stávek č. 218	88 let
Jan Šlancar č. 65	86 let
Kateřina Peloušková č. 199	86 let
Barbora Šedová č. 62	86 let
Božena Pernicová č. 122	84 let
Marie Hanzálková č. 4	83 let
Božena Kocmánková č. 189	83 let
Jiřina Hyclová č. 179	82 let
Ludmila Kopřivová č. 176	81 let
Františka Čermáková č. 116	81 let
Jaroslav Vejvančický č. 172	81 let
Květoslava Hádliková č. 145	81 let
František Doležal č. 3	81 let

Všem uvedeným občanům naší obce k životnímu výročí gratuluje a dobré zdraví do dalších let života přeje starosta obce, obecní zastupitelstvo a redakce Němčičského čtení.

A B S O L V E N T I Š K O L

Středoškolská studia ukončila v roce 2000 maturitní zkouškou
Jana Jaborníková
na Integrované střední škole v Brně.

Vysokoškolská studia ukončila v roce 2000 státní závěrečnou zkouškou
Mgr. Hana Forejtníková
na Veterinární a farmaceutické univerzitě v Brně.

Němčičské čtení vydává Obec Němčičky, 693 01 Němčičky 221, IČO 283401, tel. 0626/430750. Šéfredaktor mgr. Jaroslav Slezák, zástupce Boleslav Kopřiva. Vydáno v Němčičkách dne 30. 5. 2001, 230 výtisků, výtisk zdarma. Vychází čtyřikrát ročně. Registrační číslo 370010299.